

Publicerad 2023-04-09 23:38 av Hoddmimer

Fruktad

Ser livet rasa samman. Sten för sten vittrar. Smulas ner. Yr bort i vinden. Jag är oförmögen att handla. Bryr mig kanske inte? Jag har så länge byggt. Kämpat. Dragit mina strån till stacken. Nu är de bara tändved. Små kvistar som lätt blossar upp och försvinner.

Njuter av förlusten. Den enda känslan jag kan förnimma.

Doftar i hans hår. Hans små fingrar. Det enda som håller ihop mig. Hans grepp om mitt finger är min själs enda bandage. Han ler. Jag tvingar fram lycka. Varenda fiber i min kropp ska forma mig till den han vill se. Till den jag vill att han ska se. Han får mitt allt.

Vet att jag borde känna oöverskuggad lycka. Njuter av förlusten.

Möter inte längre andras blickar. Vill inte att de ska se att jag inte längre finns. Att detta skådespel är över. Om ögon är själens speglar så finns det bara två torrlagda brunnar. Ingen reflektion, inget djup. Bara bottenlöst mörker.

Försöker finna tröst. Njuter av förlusten. Känner inte längre rädsla.

Samuel Barber's långsamt anslagna strängar skänker hopp. Fler än jag har känt hopplöshet. Ilska. Jag har närmare till min ilska än på länge. Så länge har den varit uppdämd, instängd, kontrollerad. Fruktad. Snart kanske jag gläntar på dörren.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hoddmimer med Poeter.se id #232753 innehar upphovsrätten